

Hovedet eller tage sig en ung, smuk og livsglad Medhustru. Og ingen kunde med Rette fortænke ham i, at han af disse to Onder havde valgt det sidste.

»Gaar du?« spurgte Jytte altid, naar han forlod hende for at gaa ind til sig selv.

Men naar han saa blev, havde de ingenting at sige hinanden. Det var bare Ensomheden, hun frygtede. Lidt efter kunde hun selv anbefale ham at gaa, ja en Aften, da hun ikke udholdt at se ham sidde og hænge med Armene af Kedsomhed, opfordrede hun ham til at tage ud med sine Venner og skaffe sig lidt Oplivelse.

Karstens daarlige Samvittighed havde faaet ham til at afvise Tanken paa det allerbestemteste. Han blev straks mistænksom overfor den Slags Opfordringer. Siden hin Ulykkesdag, da tykke Møller i sin Dumbhed havde vakt Jyttes Mistro, følte han sig under Opsigt og anede skjulte Fælder under hvert Ord. Med en Rævs Forsigtighed arrangerede han sine smaa Udflugter med den smukke Frøken Sølling, hos hvem han iøvrigt endnu kun var naaet til Kyssets Stadium.

Jytte havde i flere Dage ikke været udenfor en Dør. Det stærke Solskin og Synet af de mange sommer-øre Mennesker, der vendte tilbage fra Ferien paa Landet, virkede knugende paa hende. Hun forstod ikke, hvor nogen kunde lade sig narre af dette